

OD ISTOG AUTORA

SEBI DUGUJEŠ SVE

Dizgram

Ovaj put
biram

SEBE

Copyright © 2025, DIZGRAM

Copyright © ovog izdanja 2025, LAGUNA

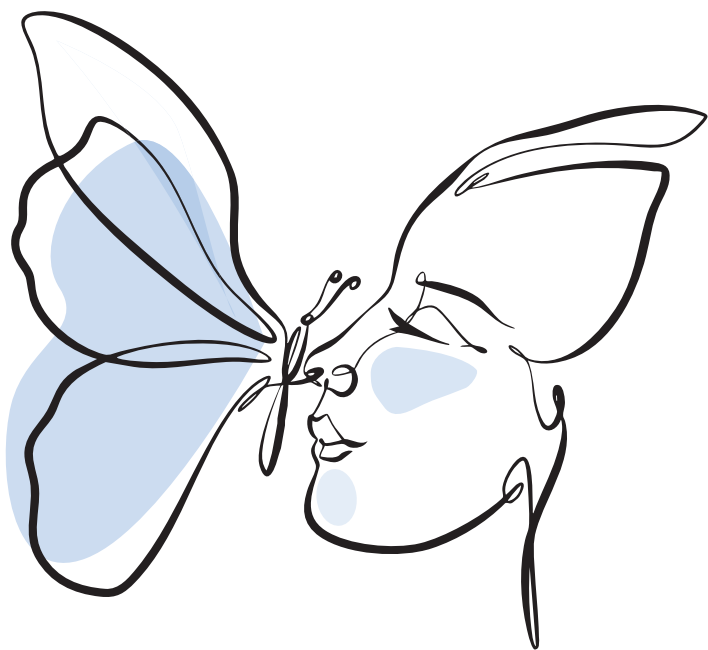

SADRŽAJ

Jugo	6
Bura	46
Maestral	82
Levante	122
O autoru	165

jugo

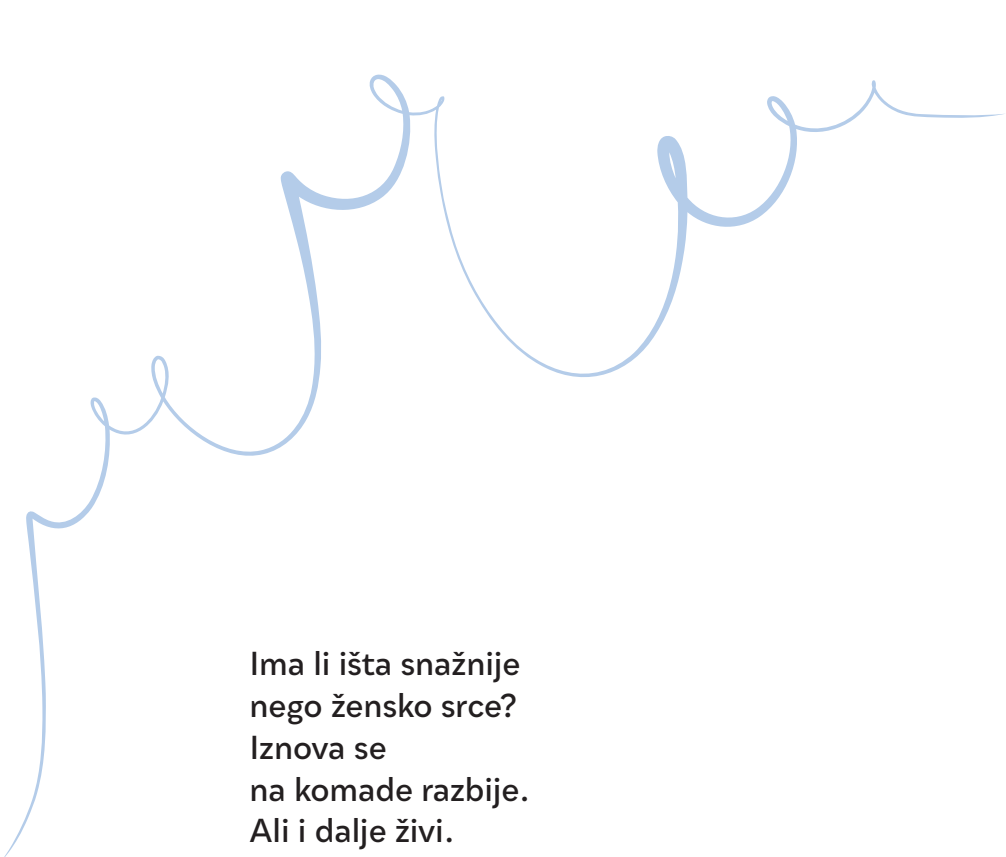

*Koliko god puta padneš,
još jače ustani*

Malo je žena kao ti.
Koje žive za sebe, ali su i za druge.
Ponosne i dostojanstvene,
ali i djevojčice u duši.
Uvijek sa mjerom, odmjerene
i ni u čemu previše.
Ni u želji da se pokažu svugdje i svima.
Ni da budu drugačije po svaku cijenu,
a ipak tako drugačije da ti bude maštu,
da im se posvetiš.
Da ih voliš.

Malo je žena kao ti.
Otmjeno diskretne, nenametljivo privlačne,
onako damski i suptilno.
Njih osjećaš,
a ne samo gledaš.
One bude ono lijepo u tebi, razumiju,
prihvataju,
da moraš da uživaš u njihovom društvu.
Njih ne želiš za čas, za bilo šta,
nego za zauvijek, za sve.
Njih ne možeš da zaboraviš.

Malo je žena kao ti.
Stvorene da usreće nekog.
I ja maštam o ženi kao ti.
O tebi.

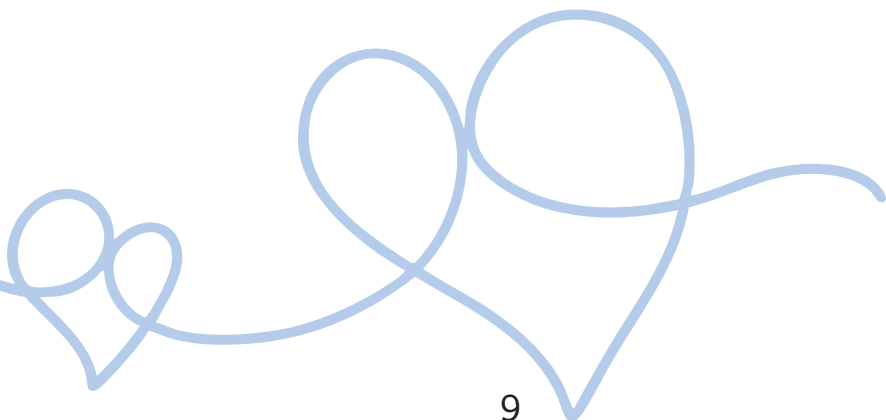

**Ima li išta snažnije
nego žensko srce?
Iznova se
na komade razbije.
Ali i dalje živi.
I dalje voli.**

I danas sebe napomeni.
Da umiješ.
Da možeš.

I danas sebe podsjeti.
Šta sve si prošla.
Šta sve si izborila.

I danas ne zaboravi.
Koliko vrijediš.
Koliko značiš.

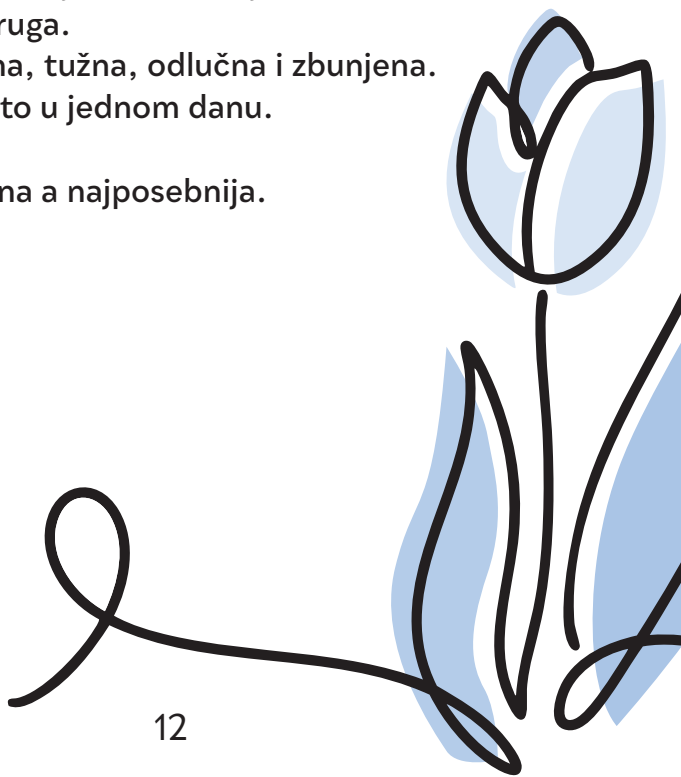

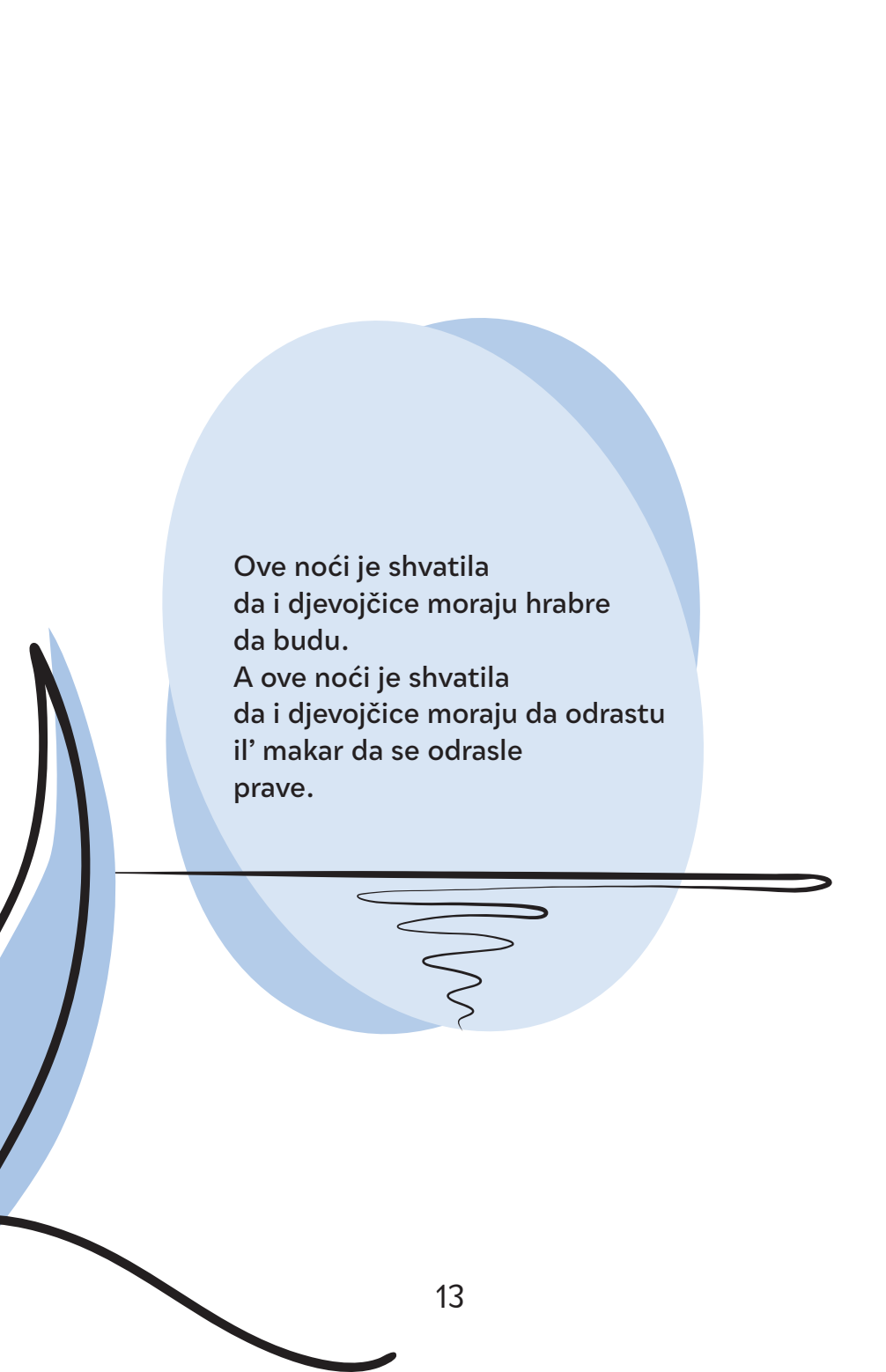

Možda.
Preglasno se smije.
Pretiho plače.
Kratko se naljuti,
a dugo miri.
Možda.
Ponekad dosađuje,
previše priča, premalo trpi.
Loše grije dlanove.
Loše šale govori.
Možda.
Ponešto pogrešno shvata,
ponešto ne prihvata.
Pretjeruje s karminom,
previše pjeva,
premalo pleše.
Možda.
Savršena nije.
Ni najbolja.
Ni iz šablona.
Nekada raščupana i nesređena,
a i teška i nezadovoljna.
Ali uvijek da voli zna.
Da se posveti.
Da srce da.
Najviše. Najjače. Zauvijek.
Ali uvijek umije da bude tu.
Da u vas vjeruje.
Da osjeća.
Naj snažnije. Najnesavršenije. Najluđe.

Imaš život.
Ima da iz njega sve dobro uzmeš.
Ima da onu najljepšu haljinu navučeš.
Ima da prestaneš da brineš se i nerviraš.
Ima da pjevaš i zaigraš.
Ima da se smiješ i razmaziš.
Ima da uživaš.
Ima da duboko živiš,
jer život za to i imaš.

Ona.
Sve može, samo nemoj da mora.
Ona.
Drug, majka, kćerka, ljubav
i supruga.
Sretna, tužna, odlučna i zbunjena.
I sve to u jednom danu.
Ona.
Obična a najposebnija.

The illustration features a large, light blue circle representing a moon or sun, positioned in the upper center. Below it, a horizontal line represents the horizon, with a wavy line underneath suggesting water. On the left side, there is a stylized, dark blue leaf-like shape with a black outline. The text is centered within the blue circle.

Ove noći je shvatila
da i djevojčice moraju hrabre
da budu.
A ove noći je shvatila
da i djevojčice moraju da odrastu
il' makar da se odrasle
prave.

Nije život ružan,
nego mi ne znamo živjeti.
Nije život san, već ispunjavanje snova.
Ako nisi strastven i dobar.
Ako nisi blesav i nasmijan,
fućkaš život.
Život je kao utrka.
Neki gledaju,
druge ne zanima,
treći se bore.
Ne moramo mi mnogo stvari u životu.
Samo živjeti i umrijeti, ostalo je do nas.
Male stvari, mali trenuci su veliki.
Veliki smo koliko su velika naša djela.
Koliko god puta padneš,
još jače ustani.

Voljela je Malog Princa
i velikog Balaševića.
Budila se uz jaku kafu i blagu muziku.
Prezirala dosadne ljude
i popularne likove.
Vječito zamišljena, pomalo tiha,
uvijek nježne kože i lagane maskare.
Voljela duge zagrljaje i kratke osmijehe.
Voljela je ljubav.
Ne, zapravo bila je ljubav.

Izabrala je da bude sretna.
lako nije uvijek lako.
lako nema uvijek razloga.
I onda kad je najteže.

I onda kada padala je, pa ustajala.
I onda kada plakala je, pa suze obrisala.
Izabrala je da bude sretna.
lako pod sretnom zvijezdom rođena nije.

Dobro sam.

Kad je pitaju kako je.

A nasmije se, onako na silu,

suze da zadrži i izgovori ono

što svi da čuju žele.

Istina je da dobro nije.

Navikla da sluša šta mora i šta trebalo bi.

Navikla da sluša šta je i kakva je.

Navikla da sluša poniženja

u pohvale upakovana.

Navikla da joj se u lice smješkuje,

baš ti koji je ogovaraju.

Da o njoj govore

oni koji sa njom ne govore.

Dobro je.

Dok se trudi da je ne boli.

Dok pokušava da je ne dotiče.

Dok da preživi pokušava.

Dok do daha jedva dolazi.

Dobro je.

Dok noćima sebe da sastavi pokušava.

Dok sluša kako je to ništa,

kako treba da se trgne.

Kako može i gore i bolnije.

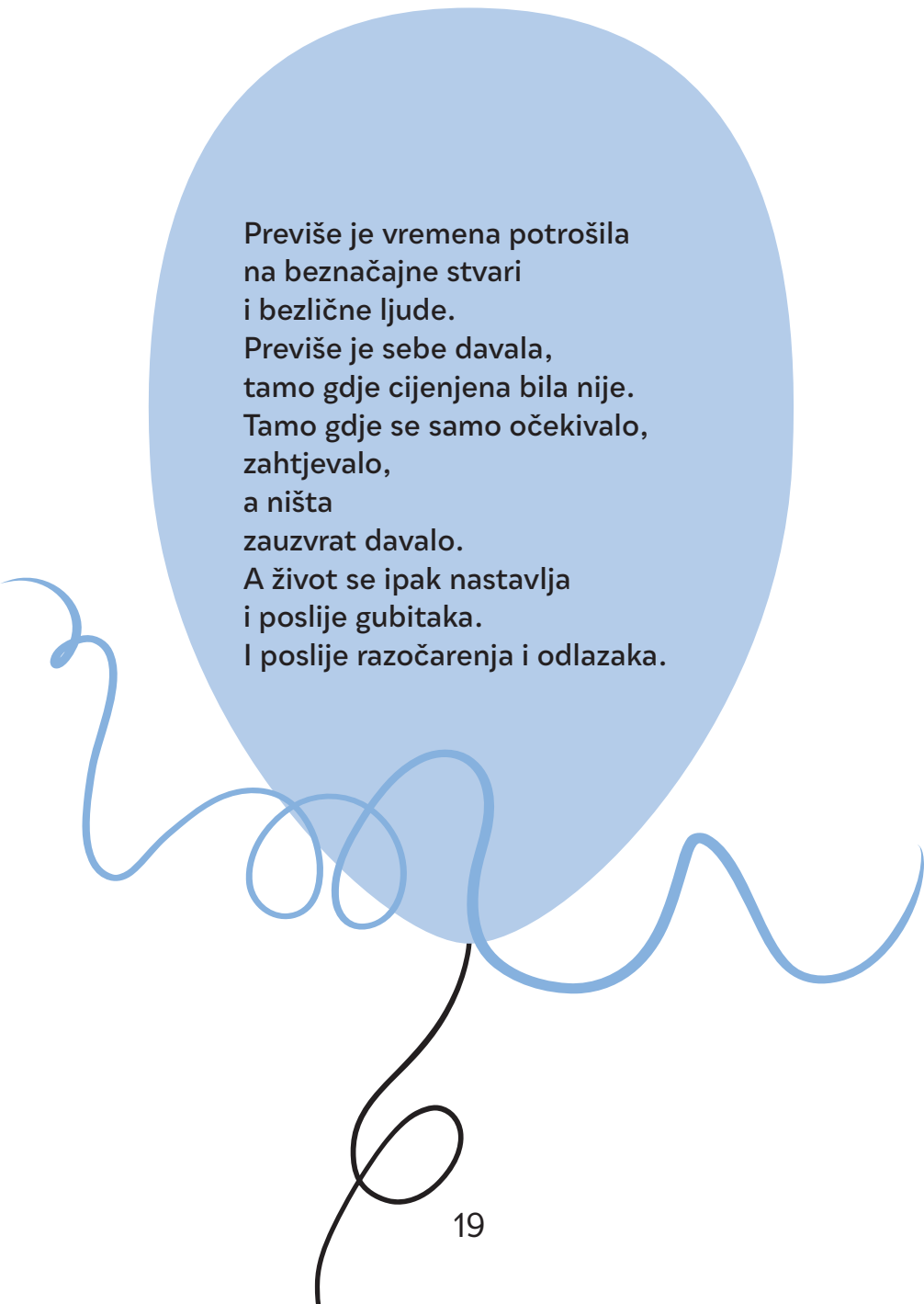
Dobro je.

Dobro, možda i nije,

al' biće.

Zna da hoće.

Bila je subota,
toplog septembarskog dana,
kada je da ode odlučila.
Zauvijek.
Samo trenutak ga je gledala,
a kroz glavu
svaki zajednički trenutak je prošao.
Samo trenutak je izgledala jaka,
a u njoj se sve na komade lomilo.
Bilo je tiho večer, na kraju vrelog dana,
kada je shvatila da to pravi izbor je.
Otići.
Jer dugo su boljele.
Ružne riječi, duge tišine.
Bezbroj sumnji, natekle oči.
Jer dugo su krivili.
Hladni pogledi, prozivke.
Neprospavane noći, bezbroj *zašto*.
Bio je to običan dan, a ipak neobičan.
Savršen dan za odlazak.
Tiho.
Zauvijek.

Previše je vremena potrošila
na beznačajne stvari
i bezlične ljude.
Previše je sebe davala,
tamo gdje cijenjena bila nije.
Tamo gdje se samo očekivalo,
zahtjevalo,
a ništa
zauzvrat davalo.
A život se ipak nastavlja
i poslije gubitaka.
I poslije razočarenja i odlazaka.

The page is decorated with several light blue, hand-drawn swirls and loops that float around the text, adding a whimsical and celebratory feel.

Ove noći
da nestaneš od svih,
a sebi dođeš.
Ove noći
nikom da ne postojiš,
osim sebi samoj.
Ove noći
bez problema i planova.
Bez razgovora i tipkanja.
Ove noći
da ne misliš ni o čemu
samo sebe da razmaziš.

